

Arrest

**nr. 119 118 van 19 februari 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 september 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest nr. 111 134 van 1 oktober 2013 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 25 september 2013 tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 4 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 19 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 67 179 van 23 september 2011 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 16 juni 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad die bij arrest nr. 98 575 van 8 maart 2013 de beroepen verwerpt.

Op 7 september 2012 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad die bij arrest nr. 98 576 van 8 maart 2013 de beroepen verwerpt.

Op 22 april 2013 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 2 augustus 2013 neemt de gemachtigde de beslissing tot de onontvankelijkverklaring van de aanvraag. Op 29 juli 2013 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissingen dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad die bij arrest nr. 108 571 van 23 augustus 2013 de vordering verwerpt. Het beroep tot nietigverklaring tegen voormelde beslissingen wordt bij arrest nr. 118 371 van 4 februari 2014 verworpen.

Op 23 september 2013 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 25 september 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

Tegen de bestreden beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad die bij arrest nr. 111 134 van 1 oktober 2013 de vordering verwerpt.

Op 30 september 2013 dient verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 september 2013 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in die bij arrest nr. 118 345 van 4 februari 2014 wordt verworpen.

Op 1 oktober 2013 is verzoeker onder escorte teruggekeerd naar Afghanistan.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad een exceptie van niet-ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

In casu is verzoeker op 1 oktober 2013 gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoeker dat betrokkene zich nog steeds in Kabul ophoudt.

Uit een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker geen voordeel halen. De vernietiging zou tot gevolg hebben dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet opnieuw onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève bepaalt:

“Art. 1. Definitie van de term “vluchteling”

A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

(...)

2. Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

De artikelen 2, d) en e) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU) luiden als volgt:

“d) „vluchteling”: een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is;

(...)

f) „persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt”: een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet

van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen;”

De commissaris-generaal kan enkel vaststellen dat verzoeker zich niet *“buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen”*, nu verzoekers raadsman bevestigt dat hij zich nog steeds in Afghanistan bevindt, land waarvan hij de nationaliteit bezit. Nu verzoeker niet voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en aan de definities zoals bepaald in de kwalificatierichtlijn kan de commissaris-generaal evenmin vaststellen dat verzoeker kans maakt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Op de vraag naar het belang dat verzoeker nog heeft bij het beroep antwoordt verzoekers raadsman dat hij met de vernietiging van de bestreden beslissing naar de Kort Geding rechter kan stappen en een ‘doorlaatbewijs’ kan vragen zodat verzoeker ‘onmiddellijk’ kan terugkeren naar België. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er voor verzoeker op 29 juli 2013 een inreisverbod van drie jaar is genomen. Tegen deze beslissing is een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 108 571 van 23 augustus 2013 is de vordering tot schorsing verworpen en bij arrest nr. 118 371 van 4 februari 2014 is het beroep tot nietigverklaring verworpen. De beslissing waarbij het inreisverbod is genomen, is aldus niet vernietigt en vooralsnog in het rechtsverkeer. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het inreisverbod of heeft niet tot gevolg dat het inreisverbod niet meer van kracht is. Naast het feit dat verzoeker van een onrechtstreeks belang blijk geeft, toont hij evenmin aan ‘onmiddellijk’ te kunnen terugkeren nu verzoeker onderworpen is aan een inreisverbod van drie jaar.

Verzoeker blijft aldus in gebreke om enige toelichting te geven die duidelijk maakt waarin het concrete voordeel is gelegen dat verzoeker uit een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan halen.

De Raad merkt voorts op dat de bestreden beslissing slechts inhoudt dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Het betreft dus geen verwijderingsmaatregel. Huidig beroep tot nietigverklaring is, voor wat het voorwerp betreft, in de synthesesamenvatting beperkt tot de weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. *In casu* kan dan ook moeilijk worden ingezien hoe de verzoeker een rechtstreeks belang kan doen gelden uit de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. De eventuele schending van het genoemde verdragsartikel kan met name niet worden toegeschreven aan de thans bestreden beslissing die immers geen enkel gevolg heeft noch voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker noch voor de terugkeerverplichting en het inreisverbod, die aan de verzoeker werden opgelegd. Het kwam de verzoeker dan ook toe om op nuttige wijze zijn rechten te vrijwaren door de gedwongen verwijderingsmaatregel die duidelijk van de bestreden beslissing is te onderscheiden, in rechte te bestrijden en aldaar zijn grieven te doen gelden, *quod non in casu*.

De verzoeker geeft derhalve geen blijk meer van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Het beroep is dienvolgens onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN